

מ"ת 59720/12/20 - מדינת ישראל נגד צומטונג טונגטירם

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 59720-12-20 מדינת ישראל נ' טונגטירם (עציר)

בפני	כבוד השופט דניאל קירס
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	צומטונג טונגטירם (עציר)

החלטה

1. בפני בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

2. על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם והמתלונן הם עובדים תאילנדיים בקיבוץ רמות מנשה אשר מתגוררים בשכונת מגורי העובדים התאילנדיים בקיבוץ. נטען כי ביום 21.12.2020 במגורים, לאחר שהשניים שתו אלכוהול במסיבת פרידה לחבר לעבודה שעמד לחזור לתאילנד, השליך המתלונן לעבר הנאשם פחית משקה וכן פחית צבע. נטען כי בתגובה, נטל הנאשם גיטרה השייכת לו והכה באמצעותה בראשו של המתלונן, וכי לאחר מכן השניים התקוטטו. נטען כי כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חתך קרקפתי עמוק, חתך אנכי במצח באורך 3 ס"מ עם המטומה סביבו ושפשוף ביד ימין. נטען כי בכך הנאשם פצע את הנאשם כשהוא נושא נשק קר, והנאשם מואשם בפציעה כשעבריו מזויין, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. בהחלטה מיום 3.1.2021 קבעתי כי דין טענת הנאשם להגנה עצמית להתברר בהליך העיקרי, וכי מתקיימות ראיות לכאורה מספיקות להרשעת הנאשם במיוחס לו. כן קבעתי כי קמה חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 וכי הנאשם לא הפריך אותה. זאת, כאשר מחומר הראיות עולה כי הנאשם והקורבן מתגוררים באותו מתחם מגורים בקיבוץ; כי הם עובדים יחד בגידול אבוקדו בקיבוץ; אף עלה מדברי הנאשם כי המתלונן הוא מנהל העבודה; והנאשם אף טען כי כל פעם שהמתלונן שיכור הוא מאיים עליו, כך שתנאי הרקע להתפרצות נוספת של אלימות בין השניים, מתקיימים. קבעתי כי "איני מתעלם גם בבחינת עילת המעצר מכך שהמתלונן הוא אשר זרק לכיוון המשיב פחיות לפני שהמשיב ביצע את המעשה המיוחס לו. אולם השאלה הרלוונטית, בבקשת מעצר זו נגד המשיב, היא האם, אף אם יתרחש אירוע דומה בהמשך, עלול המשיב לאבד את שליטתו שוב ולגרום בתגובתו לפציעה, והמשיב לא הראה שלא".

4. בענין חלופת מעצר קבעתי:

"הסנגור הנכבד הציע חלופת מעצר בדמות מניעת בריחתו של המשיב מן הארץ ואיסור יצירת קשר עם

עמוד 1

המתלונן. ייתכן והדבר נובע מכך שהמשיב הוא פועל תאילנדי ללא אנשים הקרובים אליו בארץ, וכי אין לו לאן ללכת אל[א] חזרה לקיבוץ רמות מנשה ולהמשיך ולעבוד שם. מקום שלשית המשיב הוא והמתלונן מועסקים יחד באותו ענף בקיבוץ והמתלונן הוא אף מנהל העבודה, קיים ספק אם איסור יצירת קשר עם המתלונן, ישים. כאשר המשיב והמתלונן מתגוררים באותו מתחם חדרי מגורים בקיבוץ, כאשר שניהם עובדים יחד, וכאשר לשית המשיב עצמו המתלונן הוא מנהל העבודה ומאיים עליו כל פעם שהוא שיכור, לא מצאתי כי ניתן להורות על החלופה המוצעת לפני בחינתה בידי שירות המבחן. בהעדר טענה כלפי המשיב שהוא נוטה באופן כללי לאלימות וככל שמסוכנותו מתעוררת רק בקשר למתלונן הספציפי, ייתכן והדבר הצודק ביותר, לאור העובדה שהמתלונן הוא זה אשר החל בפעולה אלימה, היה הרחקת המתלונן מהקיבוץ, אף אם לצורך כך המתלונן היה נאלץ לעזוב את הארץ. אולם בהליך מעצר זה בין המדינה לבין המשיב, ידו של בית המשפט קצרה מלהשיג תוצאה זו, והשאלה שבפנינו היא האם יש בחלופת המעצר כדי לאיין באופן מספק את המסוכנות הנשקפת מהמשיב. תשובה לכך היא שהחלופה המוצעת בידי המשיב אינה כזו שניתן לשחררו על-פיה ללא בחינתה בידי שירות המבחן."

5. תסקיר בענין הנאשם הוגש ביום 7.2.2021. בתסקיר ציינה קצינת המבחן כי שוחחה עם המעסיק של הנאשם אשר מסר כי נודע לו לאחרונה שלנאשם היה רקע של אלימות בעבודה הקודמת שלו בקיבוץ אלמוג, כי הוא לא בדק והדבר אינו וודאי, אולם ככל הנראה הנאשם ביקש לעבור לקיבוץ רמות מנשה לאחר שנקלע לאירוע דומה. צוין כי המעסיק אינו מעוניין בחזרתו של הנאשם במיוחד כי המתלונן חושש לחייו ומפחד מהנאשם. קצינת המבחן חוותה דעתה לפיה הנאשם סובל מתסכולים ומרגשי נחיתות לצד ערך ודימוי עצמי נמוכים אל מול קבוצת השווים שלו מתאילנד וכי הוא מרבה לצרוך אלכוהול, דבר המגביר אצלו תוקפנות ודפוסי התנהגות אלימה הקיימים אצלו. צוינה מערכת יחסים טעונה מול המתלונן. קצינת המבחן כתבה כי "אנו מעריכים כי במידה וישהה **קרוב למתלונן** ובנגישות לאלכוהול קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות דומה, אולם במידה וישהה בריחוק ממנו, תוך שתימנע ממנו צריכת אלכוהול, הסיכון לכך פוחת משמעותית" (ההדגשה הוספה). על רקע זה נכתב בהמלצה בסוף התסקיר:

"במקרה זה לא הוצעה בפנינו חלופת מעצר, כאשר מעסיקו של [הנאשם] לא מוכן לקלוט אותו בחזרה בקיבוץ רמות מנשה. להערכתנו, נוכח האינדיקציה לכך שנוטה לצרוך אלכוהול וכך עשוי לנהוג באלימות, יש צורך בפיקוח על [הנאשם] ולא להסתפק בהרחקתו בלבד מהמתלונן. בהיעדר חלופת מעצר ופיקוח מתאים, אין אנו באים בהמלצה על שחרורו."

6. בדיון ביום 15.2.2021 ביקש הסנגור הנכבד לשחרר את הנאשם. הוא הפנה לאמירה בהחלטה המקורית של בית המשפט לפיה צודק היה שדווקא המתלונן יורחק מהארץ. נטען, כי שירות המבחן לא דיבר עם המתלונן עצמו, אלא למד על דברי המתלונן מאחר (המעסיק) ולא היה מקום לעשות כן. עוד טען הסנגור כי הנאשם מסר כי הוא שותה באירועים חברתיים, וכי לא היה לשירות המבחן בסיס לקבוע את שקבע בענין צריכת אלכוהול מעבר לכך. אף בגין העובדה שלא הוגש כתב אישום נגד המתלונן, אשר זרק חפצים על הנאשם לפני שהנאשם הגיב ופצע אותו, טוען הסנגור כי יש לשחרר את הנאשם. הסנגור ציין כי הציע למדינה את הרחקת הנאשם לתאילנד. הסנגור ביקש לשחרר את הנאשם בתנאי שלא יצור קשר עם המתלונן ולא יתקרב אליו במרחק של 300-400 מטר. בירור אם הנאשם בדיון העלה כי אם ישוחרר הנאשם שלא לקיבוץ רמות מנשה, הוא יצטרך למצוא עבודה אחרת; המדינה לא טענה שתנאי שהותו בישראל אינם מאפשרים לו לעבוד במקום אחר.

7. לטענת המדינה, התסקיר מצביע על סיכון גבוה, על כך ששירות המבחן סבר שלא ניתן להסתפק בהרחקה מהמתלון, ועל צורך בפיקוח.

8. הגעתי למסקנה שיש מקום לשחרר את הנאשם תוך הרחקתו מקיבוץ רמות מנשה ואדמותיו החקלאיות ומהמתלון, והפקדת דרכונו. אין להקל ראש במעשה המיוחס לנאשם - פציעת המתלון תוך שבירת גיטרה על ראשו - לגביו קיימות כאמור ראיות לכאורה. אולם עולה מהראיות לכאורה כי מדובר באירוע שבו המשיב הגיב, לאחר שהמתלון החל לזרוק לעברו פחיות. אף אם מדובר בתגובה בלתי מידתית, הראיות לכאורה אינן מצביעות על נאשם אשר יוזם, או הנוטה ליזום, תקיפת אנשים (לאחר ששתה אלכוהול או בכלל). המדינה לא טענה כי למשיב עבר פלילי. והקביעה בהחלטה מיום 3.1.2021 לפיה הנאשם לא הפריך את חזקת המסוכנות, התבססה על כך שהוא והמתלון מתגוררים באותו מתחם מגורים בקיבוץ; שהשניים עובדים יחד בקיבוץ; שהמתלון הוא מנהל העבודה של הנאשם; וכן כי לטענת הנאשם, כל פעם שהמתלון שיכור הוא מאיים עליו. היה זה על רקע נתונים אלה בענין היחסים בין הנאשם לבין המתלון באופן ספציפי, ועל רקע הבקשה לשחרר את הנאשם לאותו קיבוץ תוך הרחקתו מהמתלון, שמצאתי כי אין מקום לשחרור הנאשם ללא תסקיר. אולם משמתברר מתסקיר שירות המבחן כי המעסיק הישראלי אינו מוכן לקבל את הנאשם בחזרה לעבודה, ומשנדונה בדיון האחרון האפשרות לשחרר את הנאשם תוך הרחקתו כליל מקיבוץ רמת מנשה, התמונה אינה אותה תמונה. כבר אין מדובר בשחרור הנאשם לאותו מתחם מגורים בו מתגורר המתלון, כאשר השניים עובדים יחד והמתלון הוא אף הממונה על הנאשם. הנני מוצא כי הרחקתו של הנאשם כליל מקיבוץ רמות מנשה מפחיתה עד מאד את המסוכנות הנובעת ממגורים ומעבודה משותפים של המתלון ונאשם. אין בפני תשתית בענין נאשם המחפש באובססיביות לנקום במתלון, ואף קצינת המבחן העריכה כי אם הנאשם ישהה בריחוק מהמתלון תוך מניעת שתיית אלכוהול הסיכון פוחת משמעותית. המסוכנות העיקרית שאותה יש לשקול לאור האמור היא מהסכנה שבמקום אחר מול אנשים אחרים יתקוף הנאשם אדם. על רקע נסיבות האירוע מושא הראיות לכאורה, בו הנאשם הגיב להתגרות המתלון, הרי אף בהנחה שלנאשם אין שליטה טובה על עצמו כאשר הוא שותה, סיכון זה אינו מהקונקרטיים ביותר שאפשר להעלות על הדעת. מהאינדיקציה בתסקיר לפיה הנאשם נקלע לאירוע דומה בעבר בקיבוץ אחר, אין להתעלם; אולם מאחר ומדובר בדיווח מכלי שני, כאשר נמסר על ידי המדווח עצמו כי הדבר אינו וודאי והוא אף לא בדק אותו, לא מצאתי כי יש בה כדי להטות את הכף לכיוון מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, בגין האירוע מושא כתב האישום בו הוא לכאורה פצע את המתלון לאחר שהמתלון התגרה בו ואף תקף אותו (באמצעות זריקת פחיות לעברו). כטענת הסנגור, לא ברור על בסיס מה קבעה קצינת המבחן כי הנאשם שותה מעבר לשתייה באירועים חברתיים. במכלול נסיבות אלה, כאשר תסקיר המבחן נערך עבור חלופה שונה מזו המוצעת כיום (נערכה עבור החזרת הנאשם לקיבוץ רמות מנשה), וכאשר קצינת המבחן ציינה כי "ניכר כי המעצר מהווה גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו" (כאשר לטענת הנאשם זה מעצרו הראשון בחייו), הנני מוצא כי האיזון בין זכותו החוקתית של הנאשם לחירות לבין המסוכנות הנשקפת ממנו, אינו מוביל למעצרו עד לתום ההליכים, אלא לשחררו תוך הרחקתו מקיבוץ רמות מנשה ומאדמותיו החקלאיות ומהמתלון, והפקדת דרכונו לשם מניעת הימלטות מן הדין.

9. על כן הנני מורה על שחרור הנאשם בתנאים כדלקמן:

א. הרחקה מקיבוץ רמות מנשה ומאדמותיו החקלאיות עד לתום ההליכים נגדו;

ב. הנאשם לא יצור קשר עם המתלונן עד לתום ההליכים נגדו;

ג. אסור לנאשם להימצא בטווח של 500 מ' מהמתלונן עד לתום ההליכים נגדו;

ד. הנאשם יפקיד את דרכונו במזכירות בית המשפט עד לתום ההליכים נגדו.

ה. הנאשם יחתום על ערבות בסך 5000 ₪ להבטחת תנאי השחרור ולהבטחת התייצבותו בבית המשפט ובמשטרה.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י' אדר תשפ"א, 22 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.

דניאל קירס, שופט